

D A G B L.

Kedigeret af Thori. Gudm. Kiepp. Udgivet og forlagt af A. C. Kistock.

Løsendes, i Folge Kongelig allernaadigst Tilladelse, med Pakkeposterne i Danmark og Hertugdømmerne.

Nr. 262.

Fredag, 2. November.

1838.

Kjøbenhavn, 2. November.

Inlandsposten, som, hvis han ikke har noget imod det Udtryk, vi vilte kalde „vor høistærede Samtidige“ giver i sit 44de Nummer „Gimbrens Opfordring til Thorvaldsen“. Ordet Opfordring nedskrive vi i dette Tilfælde ikke med Behag, da det forekommer os at være under eksisterende Omstændigheder mindre passende; men Ideen som udtales i følgende Vers fortjener Opmærksomhed og derfor optage vi dem i „Dagen“.

Nos Thorvaldsen — Du Kunstner stor!
Du Stoltthed for vort Danas Land!
Umsleiled' nar de Gimbrens Strand,
Hvor Fjret blusfed' helt mod Nord!
Dog sterke Glimt fra Nordist Pol
Sig samme Nat mod Himlen soana,
Dg sikkert Kunstner Dig aftraang
Beundring stor — liig Evdens Sol.

Ihi Nordlys liig et Ildhav fast,
Alherren spredte vidt omkring,
Som løste op den store Ring
Der luttet' „Nota“ med sin Mast,
Dg Gjenføn knyttet' mildt den Paag
Med Jødelandet, Du forlod —
Ihi viste Rom ved Tiberfod
Gi Gud's Natur i sterke Praag!

Ia heitidsfuld var denne Nat,
Det sølte Kunstner! vist Din Vaem,
Ihi Gimbrens Rod og Kamparm
Et Hadersminde sig har sat,
Som mindet' Dig om djerre Fjof,
Der freidigt drog mod Evdens Land,
Bidt ud fra den Normanner-Strand,
Hvor tappre Sværd kun gjaldt som Toit.

Som vanket vidt i Berden om
Naar Vandfod det fra Arnen drev
Til Folkelag, hvis Skrak det blev
Dg trued' selv det stolte Rom!
Ia, Kunstner! stelt er Gimbrens Sen
Af stor Bedrivet i heien Nord!
End samme Mand i Kisten boer;
„Ihi bare's frem en dristig Bon.“

Bel veed vi: „at den Gimbrefærd
Et tegnet op med Flammekrist;
At Kuner tobed' hin Bedrivt
Som giver Folket evigt Værd;
Bel veed vi: „at Alherren bod,
At Gimbreland i Kampesform
Blev dannet liig en Mand enorm,
Som Vrefregt hvor Sjæl indgjød!

„Hvis Tinding stolt mod Rorrigt Kyst,
Huldt varget' for Smaasers Grav,
Naar skummende det Besterhav
Brod Volgerne mod Kampens Brost!
Bel veed vi: „Kampens faste Jod
Paa Klippegrund et varigt sat,
Dg Albuen i Kattegat
Kun tyder hen paa Kraft og Mod.“

Men vor Statue er alt for stor!
Hvem reiser den vel her paa Stand!
O ingen! derfor fjeldne Mand
En mindre reis os i vort Nord!
Du som formaaer med Skaberhaand
I kolde Steen at aande Liv,
Giv anden Kampe her et „Bliv“
Indblæs af Din, den hoiie Mand!

Ihi vind en Stordaad her oprandt,
Da tappre helt Niels Gbbesen
For Danmark gav Livet hen
Dg bradt Jerannen overvandt,
Som brandte, skandte, plændred', vak
Paa mordist Biis, liig Jøgden bist,
Som ogsaa faldet blev med List
Af Wilhelm Tell hin Schweiger tjak!

Paa Kamperviis, ved aaben Færd
Blev Grevens undfagt Liv og Blod!
Dg Haudfæn kastet for hans Jod
Da Gbbesen slog Haand paa Sværd:
„Blid — sagde han — i Gvighed“
„Jeg Venfæl ei med Dig indgaaer“
„I Jorbund Du med Voldsmand staaer“
„Dig, hvor jeg seer, jeg hugger ned.“

Til Randers Stad med fætti Mand,
Hvor firetusind Geert opbed,
Man helten fulgte, blindt adled,
Beredt at lade Liv paa Stand!
Bed Hanegal i Ridnatstid
Paa Randers Slet Grev Geert nu faldt,
Det — hele Danmarks Frihed gjaldt,
Paa Heltens Sværd man satte Lid.

Til Rorerriis drog Helten ud,
Hvor Borgen laae i Skovens Ly!
Hvor Gagen knæiser end mod Sky,
Som fredet ved et Almagts Bud!
Alt runde bort femhundred' Nar,
I Stevet Borgruinen sank,
Men Heltens Stette hei og raut
I Dannevang end ikke staaer!

Hil Danmark Dig! Din Kunstner kom
Hans første Vist var Gimbreland!
Han solet varmt for Jødeland,
Ihi forte „Nota“ ham fra Rom!
Hil, Kunstner Dig! vor Thorvaldsen!
Som Guder hugged' ud af Steen,
Gid Du os gav af Formen teen
For Danmarks helt — Niels Gbbesen!

Noesfilde Stændertidendes 1ste Kaffes 29de Nummer. Procurator **Ne** foretog et Forslag om Grændserne for den dømmende og magistralske Myndighed. Allerede Intimationen af dette Forslag stöder strax ved nogle ubeldige og forgræves Forsøg paa den vanskelige Definition af hvad der

forstaaes ved *actus magistrales* og *actus judiciales*, ligesom ved nogle sesquipedale Udskrivninger af Stampes Erklæringer; det har en Form, der ei passer for et Foredrag i Stænderne, og et Indhold, der om det end tilstræffeligen kunde betegne Gjenstanden for de Lovfyndige, der allerede saa ofte have drøf-